

Kandydatka do Senatu UW 2024-2028

z Wydziału Orientalistycznego

Dr hab. Agata Bareja-Starzyńska, prof. ucz.

Dyscyplina: literaturoznawstwo i nauki o kulturze i religii, specjalność
mongolistyka i tybetologia

Wydział Orientalistyczny, Kierownik Zakładu Turkologii i Ludów Azji Środkowej

Kierownik programu dydak. Religions of Asia and Africa: Buddhism, Islam and Others

Senator i Przewodnicząca Komisji Senackiej ds Studentów, Doktorantów i Jakości Kształcenia w latach
2020-2021

Koordinator ścieżki dydak. Pluralities w ramach Flagship 2 Sojuszu 4EU+

W pracy Senatu chciałabym skupić się na kilku kwestach:

- 1. Reprezentowanie potrzeb Wydziału Orientalistycznego w Senacie UW**
- 2. Poszerzanie i pogłębianie współpracy międzynarodowej UW (w tym w ramach Sojuszu 4U+)**
- 3. Wsparcie rozwoju badań i dydaktyki**
- 4. Wsparcie rozwoju kompetencji zawodowych pracowników UW, polepszenia organizacji i warunków pracy, zmniejszenia biurokracji**
- 5. Działalność na rzecz zapewnienia równego traktowania**

Moje zainteresowania badawcze obejmują kulturę, w tym literaturę Mongolii i Tybetu, ze szczególnym uwzględnieniem buddyzmu i roli jaką pełni w kulturze, kształtowaniu światopoglądu i regulowaniu spraw społecznych i politycznych, nie tylko w Azji, ale na świecie. Jako orientalistkę cechuje mnie ciekawość świata i postawa otwartości wobec ludzi i kultur.

Mimo niszowej tematyki badań miałam okazję poznać liczne ośrodki naukowe na świecie, w tym europejskie, rosyjskie, amerykańskie i azjatyckie (Mongolia, Chiny, Japonia, Indie, Tajlandia, Cejlon, Filipiny), brać udział w kilkudziesięciu konferencjach międzynarodowych, realizować granty krajowe (jako kierownik) i zagraniczne (jako wykonawca). Recenzowałam doktoraty (w tym zagraniczne), habilitacje, pozycje tenure i profesury (USA). Organizowałam kilkadziesiąt konferencji. Uczestniczę w budowaniu sojuszu uczelni 4EU+ na UW (Flagship 2). Jako prezes Polskiego Towarzystwa Orientalistycznego i wiceprzewodnicząca Komitetu Nauk Orientalistycznych PAN działam na rzecz upowszechnienia wiedzy o Azji i Afryce i wsparcia badań w tym zakresie. Dzięki wyjazdom i współpracy zagranicznej mogłam poznać metody działania i struktury uczelni, a także instytucji zarządzających nauką w wielu ośrodkach na świecie. Widzę potrzebę zmian na naszym uniwersytecie i możliwość wprowadzenia dobrych praktyk z innych ośrodków akademickich. Dlatego chcę zaangażować się w prace Senatu, zwłaszcza w zakresie wymienionych wyżej pięciu punktów.

Przede wszystkim jako senator Wydziału Orientalistycznego zamierzam upowszechniać osiągnięcia i potrzeby orientalistów UW i wspierać ich działania, by wzmocnić rangę Wydziału Orientalistycznego i polepszyć warunki pracy i studiowania na rodzimym wydziale. Jestem otwarta na postulaty koleżanek i kolegów, zarówno pracowników, jak i doktorantów i studentów WO. Jednocześnie uważam, że właściwa reprezentacja wydziału wymaga otwarcia na inne jednostki uniwersyteckie i zaangażowania się w działania zespołowe.

Postrzegam umiędzynarodowienie UW, czyli rozwój współpracy międzynarodowej i przyciągnięcie kadry naukowej i studentów ze świata jako ważny element zarówno prowadzenia badań i kształcenia studentów, jak i budowania pozycji UW jako liczącej się uczelni na świecie. Uważam, że obok usprawnienia obsługi prawnej i administracyjnej, należy podjąć działania na rzecz szybkiego przepływu informacji o prowadzonej współpracy zagranicznej i zajęciach anglojęzycznych. Strony internetowe UW powinny mieć pełne wersje po angielsku itd., a zagraniczni pracownicy i studenci uzyskać należyte wsparcie administracji UW.

Aktualnie mamy szansę na szybkie nawiązanie współpracy, realizację programów dydaktycznych i podjęcia badań w ramach sojuszu 4EU+. Działając w tym sojuszu pragnę wpłynąć na jego szybszy rozwój i ułatwić dostęp pracownikom, doktorantom i studentom UW do udziału w tym programie. Deklaruję swoją pomoc w tym zakresie. Uważam należytą reprezentacją UW w sojuszu za ważną wizytówkę naszej uczelni w Europie i na świecie.

Podnoszenie jakości badań i dydaktyki na UW jest oczywistym postulatem rozwoju uczelni. Na podstawie mojej dotychczasowej pracy i zdobytego doświadczenia dydaktycznego sądzę, że tylko dzięki prowadzeniu własnych badań oraz poszerzaniu wiedzy można prowadzić dydaktykę na coraz lepszym poziomie. Dlatego uważam, że wykładający na UW powinni być zaangażowani w pracę badawczą lub poszerzanie kompetencji dydaktycznych (np. zdalnych itp.). Pracownicy mają wybór swojej ścieżki rozwoju – badawczej lub naukowo-dydaktycznej i ocenie powinny podlegać ich realne dokonania – dorobek naukowy lub podnoszenie kompetencji dydaktycznych.

Zależy mi na realizowaniu na UW polityki elastyczności (indywidualnego podejścia) do metod badawczych, programów dydaktycznych, współpracy z partnerami UW (krajowymi i zagranicznymi), otwartości wobec różnorodności, zapewnienia równego traktowania pracowników i studentów (z uwagi na płeć, pochodzenie etniczne, sprawność fizyczną, wyznanie itp.). Uważam, że uniwersytet jest wyjątkowym miejscem, gdzie mogą spotykać się i podlegać dyskusji różne podejścia badawcze i światopoglądy.

Jako przedstawicielka nauk humanistycznych chciałabym zwiększyć możliwości rozwoju humanistyki na UW. Czasem niewielkie zmiany organizacyjne i inwestycje w zakresie infrastruktury oraz wyposażenia (np. w sprzęt komputerowy), mogłyby znacząco poprawić warunki i jakość pracy humanistów. Chciałabym także wesprzeć badania interdyscyplinarne i międzydziedzinowe, m.in. dzieląc się doświadczeniami zdobytymi podczas konstruowania wniosku o grant ERC Synergy. Uważam za celowe rozwijanie humanistyki cyfrowej dającej humanistom nowe narzędzia mogące przyspieszyć badania i wprowadzić do nich nową jakość. Uważam ponadto, że tylko zrównoważony rozwój uczelni przyniesie oczekiwany efekt: dobre rezultaty uczelni i satysfakcję pracowników.

Deklaruję działanie na rzecz zmiany ministerialnych wykazów czasopism i wydawnictw. Uważam to za pilne i ważne zadanie UW jako jednej z wiodących instytucji naukowych kraju. Głos UW powinien odgrywać istotną rolę opiniotwórczą w zakresie spraw dotyczących nauki.

Nie odpowiada mi mechanizacja oceny pracy naukowej. Chciałabym działać na rzecz zmiany tej sytuacji -- doprowadzić do większego zindywidualizowania oceny dorobku naukowego, wypracowania satysfakcjonującego systemu oceny. Sądzę, że należy wpływać na zmiany obowiązujących w kraju przepisów w tym zakresie.

Doktoranci i uczestnicy szkół doktorskich na UW wymagają coraz lepszego wsparcia organizacyjnego. Jako opiekun doktorantów dawnego trybu i promotor badaczy z nowych szkół

doktorskich, w tym cudzoziemców, a także Zastępca Dyrektora Szkoły Doktorskiej Nauk Humanistycznych UW, dostrzegam niedociągnięcia obu systemów i chciałabym wpłynąć na realną poprawę tej sytuacji. Jest to pilne zadanie do realizacji z uwagi na krótki okres obecności tej grupy badaczy na UW.

Na uczelni ciągle jeszcze natykamy się na wiele barier biurokratycznych hamujących działanie, zarówno naukowe, jak i organizacyjne. Uważam, że można zwiększyć elastyczność godzin pracy personelu administracyjnego, by właściwie wykorzystać jego potencjał. Możliwości stworzone przez pracę zdalną powinny być wykorzystane do stworzenia nowego systemu pracy opartego nie tylko na elektronicznym obiegu dokumentów, ale też nowej siatce czasu pracy.

Z kolei administracja powinna mieć możliwość rozwoju zawodowego, dostępu do szkoleń podnoszących kwalifikacje, staży zagranicznych i zapewnioną ścieżkę awansu. Dostrzegam na pewnych przykładach na UW, że dobrze wyszkolony pracownik administracji (każdej specjalności) może zdjąć obciążenia (w tym biurokratyczne i techniczne) z naukowców i dydaktyków, i usprawnić ich pracę. Należy zadbać także o należyte wynagrodzenie tej grupy pracowników.

Wreszcie jako rodzic znający z autopsji wyzwania godzenia pracy naukowej z macierzyństwem chciałabym przyczynić się do stworzenia lepszych warunków pracy dla kobiet na UW. Interesuje mnie wsparcie praktycznych rozwiązań, np. odłożenie o rok ewaluacji badaczki w roku, w którym urodziła dziecko, priorytety dla młodych matek przy konstruowaniu siatki zajęć. Wsparcia UW wymagają oboje młodzi rodzice, organizację pracy może ułatwić stworzenie w pobliżu UW żłobka, przedszkola i placu zabaw dla dzieci, a w BUWie sali do zabaw dla dzieci, gdzie rodzice, będący pracownikami i studentami, mogliby na krótki czas zostawić dzieci pod fachową opieką.

Chętnie dowiem się także o innych sprawach, które wymagają reprezentacji w Senacie UW, zarówno jako przedstawiciel Wydziału Orientalistycznego, jak i szerokiego grona społeczności uczelni. Uważam, że zawsze warto rozmawiać i szukać nowych rozwiązań.